

Ο Άγιος Ελευθέριος

Οικονόμου Μαρίνου Κωσταντίνου

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐπιβαλοῦσιν γὰρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακὰς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου· ἀποθήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον» (Λουκ. 21,12).

Με αυτά τα λόγια προετοίμαζε ο Κύριος τους μαθητές Του για το τι θα επακολουθούσε στη ζωή τους, μετά που Τον πίστεψαν και Τον ακολούθησαν. Το μαρτύριο με το οποίο επισφράγισαν τη ζωή τους οι περισσότεροι των Αποστόλων, έγινε ο τρόπος με τον οποίο πολλοί χριστιανοί, αργότερα, θα πρόσφεραν θυσία στον Θεό τη ζωή τους. Ένας από αυτούς είναι και ο Άγιος μας, ο Άγιος Ελευθέριος.

Με την ανατολή του β' μ.Χ. αιώνα, κάπου στη Ρώμη, ένας νέος γεννημένος από τη χριστιανή Ανθία, άρχισε να γαλουχείται με τα σωτήρια διδάγματα της νεοεμφανιζόμενης, τότε, χριστιανικής πίστης. Αυτό έγινε μέσα σε δύσκολες συνθήκες, γιατί στη Ρώμη κυριαρχούσε, τότε, η λατρεία του Αυτοκράτορα, η ειδωλολατρία. Εκείνος που θα τολμούσε να προβάλλει την πίστη του σε κάποιον άλλο Θεό, και δη στον Χριστό, που ήταν ήδη καταδικασμένος σε θάνατο, ήταν γνωστό ότι δεν γλίτωνε τον θάνατο.

Η πίστη της Ανθίας, φάνηκε ότι νικούσε τον θάνατο, γι' αυτό και τον γιο της Ελευθέριο τον δίδαξε από μικρό την πίστη στον Χριστό. Αργότερα, τον οδήγησε κοντά στον Επίσκοπο Ρώμης, Ανίκητο, για να τον κατηχήσει και να τον διδάξει σε βάθος την πίστη του Χριστού. Και φάνηκε ότι ο σπόρος που φύτεψε μέσα στην ψυχή του μικρού Ελευθέριου βρήκε πρόσφορο έδαφος. Ο 15χρονος Ελευθέριος, μικρός για τότε, αλλά ιδιαίτερα για τις μέρες μας, κρίθηκε ικανός να υπηρετήσει την Εκκλησία από τη θέση του διακόνου. Παράδειγμα πίστης, ωριμότητας και αυτοθυσίας. Μιας πνευματικής ωριμότητας, που στις μέρες μας είναι σπάνια.

Εδώ, θα πρέπει να τονισθεί ο ρόλος της μητέρας του, Ανθίας, στην πνευματική εξέλιξη του Ελευθέριου. Τέτοια παραδείγματα μητέρας χρειάζεται η εποχή μας, για να γεννήσει ανθρώπους πιστούς. Οι σημερινές χριστιανές μητέρες, θα πρέπει να την έχουν ως παράδειγμα, για τη διαπαιδαγώγηση των δικών τους παιδιών. Όλα τα προβλήματα, λέει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, αρχίζουν από την κακή διαπαιδαγώγηση των παιδιών. Οι γονείς θα πρέπει να οδηγούν τα παιδιά τους από μικρά στον ναό και στη Θεία Κοινωνία. Να διδάσκουν στα παιδιά τους απλά πράγματα της πίστης μας ή να τα οδηγούν στα κατηχητικά σχολεία της Εκκλησίας μας, όπου θα μάθουν περισσότερα. Θα πρέπει να γνωρίζουν ότι θα δώσουν λόγο στον Θεό για τα παιδιά που τους χάρισε και για τον τρόπο που τα διαπαιδαγώγησαν. Ειδικά στις μέρες μας, που η πίστη στον Θεό και ειδικά στη Θεία Κοινωνία, αμφισβητείται από διάφορους, λόγω της πανδημίας που ενέσκηψε στον πλανήτη μας.

Ο διάκονος Ελευθέριος, δεν άργησε να πείσει τον Επίσκοπο Ανίκητο, ότι μέσα του ωρίμασε σε τέτοιο βαθμό, που ήταν ικανός να ανεβεί και τα ανώτερα σκαλοπάτια της ιεροσύνης. Στα 17 του χειροτονήθηκε Ιερέας και μόλις στα 20 του χρόνια, Επίσκοπος της Επαρχίας του Ιλλυρικού, σημερινής Αλβανίας. Ο νεότερος Επίσκοπος της Εκκλησίας, κλήθηκε να "κηρύξει

Χριστόν και τοῦτον ἐσταυρωμένον”, κατά τον Παύλο. Η χειροτονία του αγίου Ελευθερίου, όπως γράφει κάποιος βιογράφος του, έγινε «κατ’ οικονομίαν» Θεού, λόγω των μεγάλων αρετών και της σοφίας του, με την οποία προσείλκυε στον Χριστό τους ειδωλολάτρες. Η γλυκύτητα του λόγου του, που επιβεβαιωνόταν με τα πολλά θαύματά του, έκανε αυτούς που βρίσκονταν στην πλάνη να ασπαστούν τη χριστιανική αλήθεια.

Όμως, δεν άργησε να εφαρμοστεί και για τον άγιο Ελευθέριο το λόγιον του Κυρίου που λέει «*εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν*» Ιωάν. 15,20. Η μανία του εχθρού της πίστες μας, προσωποποιημένη στο πρόσωπο του αυτοκράτορα Σεπτίμιου Σεβήρου, έφερε τον νεόφυτο Επίσκοπο της Εκκλησίας, ενώπιον του διλήμματος μεταξύ της πίστες στον Χριστό και της θυσίας στα είδωλα. Αυτό ήταν το δίλημμα όλων των μαρτύρων των τριών πρώτων αιώνων μετά τον Χριστό. Ήρθε και για τον Επίσκοπο Ελευθέριο η πρόσκληση να ομολογήσει τον Κύριο του. Το τίμημα ήταν μεγάλο. Ή προσκυνάς τα είδωλα ή θάνατος. Τι πιο φρικτό για τον κάθε άνθρωπο να βρεθεί μπροστά στον θάνατο; Κάτι που σήμερα δεν αντιμετωπίζουμε συχνά, αλλά καθημερινά ερχόμαστε αντιμέτωποι να επιλέξουμε μεταξύ του καλού και του κακού. Του αληθινού και του ψεύτικου, του αγίου και του αμαρτωλού, του ηθικού και του ανήθικου, της φιλανθρωπίας και του συμφέροντος. Της “θυσίας” στον βωμό του καταναλωτισμού ή της αυτάρκειας. Η επιλογή του αληθινού, κάθε φορά που βρισκόμαστε ενώπιον των διλημάτων της ζωής, δεν αποτελεί μήπως έναν άλλο τρόπο μαρτυρίου;

Ο Άγιος Ελευθέριος, τελικά, προτίμησε τη ζωή που γεννάται μέσα από τον θάνατο, γι’ αυτό και οδηγήθηκε στο μαρτύριο, μαζί με τη μητέρα του, Ανθία. Έτσι, γεννήθηκαν σε μια νέα ζωή, που δεν τελειώνει ποτέ, μαζί με τον αγαπημένο της καρδιάς τους, τον Χριστό. Αυτόν που, αν όλοι αγαπήσουμε, φέρνει μέσα μας την πραγματική ευτυχία. Ο Άγιος Ελευθέριος με το μαρτύριό του, μας δείχνει το παράδειγμα του δρόμου που πρέπει να ακολουθήσουμε. Έναν δρόμο γεμάτο αγκάθια, αλλά που οδηγεί σε κοιλιάδα χαράς. Γιατί η πραγματική χαρά, είναι αυτή που γεννιέται μέσα από το μαρτύριο. Ποτέ δεν μπορεί να υπάρξει ανάσταση χωρίς Γολγοθά. Μας το δίδαξε ο Κύριός μας. Αν υπήρχε άλλος δρόμος για τη μακαριότητα, θα μας τον πρότεινε με το παράδειγμα Του. Όμως, αυτό τον δρόμο μας έδειξε, τον δύσκολο, τον ανηφορικό, τον αιματοβαμμένο, αλλά που οδηγεί στη σωτηρία με την υπόσχεση «*διὰ τῶν μελλόντων αγαθῶν*».

Σκοπός της ζωής του χριστιανού είναι η απόκτηση της ελευθερίας από τα πάθη. Ο Απόστολος Παύλος διδάσκει ότι όλη η κτίση με την χάριν του Θεού, θα μεταμορφωθεί σε καινούρια, με απώτερο σκοπό όλα να οδηγηθούν «*εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ*» (Ρωμ.8,21). Ο Άγιος Ελευθέριος, ως επώνυμος της ελευθερίας, ας μας χαρίζει την βοήθεια Του, ώστε να αγωνιζόμαστε κατά των παθῶν και να βγαίνουμε νικητές.